

ŚWIĘTOMARCIŃSKIE SŁOWO

NR 2 (247)

PISMO PARAFII PW. ŚW. MARCINA W POZNANIU

LUTY 2022

W numerze

- *„Oto stoję u drzwi i kołaczę !” (Ap 3, 20)*
- *Kościół naszym domem - remonty*
- *Spotkania ze świętymi - Św. Agata*
- *Najlepszy prezent dla dzieci*
- *Z Orędzia Ojca Świętego Franciszka na XXX Światowy Dzień Chorego*
- *„Słuchanie uchem serca” - Orędzie Ojca Świętego Franciszka na Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu*
- *Modlitwa przed wejściem do Internetu*

„Oto stoję u drzwi i kołaczę” (Ap 3,20)

Do tych słów św. Jana z Apokalipsy nawiązał w obrazie pt. „Światłość świata”, angielski malarz William Holman Hunt z połowy XIX w. Obraz (na okładce) ukazuje opuszczony ogród nocą, zarośnięty chwastami i wygiętymi drzewami. To symbol grzechu, pogubienia i ciemności życia ludzkiego. W ogrodzie stoi dom z drzwiami, które porośnięte są kolczastymi pędami jeżyn. Drzwi zdają się dawno być nie otwierane. W centrum sceny obrazu stoi Chrystus z lampionem, w którym żarzy się światło - Jedyne, który nie opuścił ogrodu. Chrystus puka do drzwi i czeka na ich otwarcie. Drzwi nie mają klamki, więc otworzyć je można tylko od środka.

Drodzy Parafianie, Goście i Czytelnicy *Świętomarcińskiego Słowa!* Scena obrazu Williama Hunta może nam dobrze posłużyć do przeżywania czasu Wielkiego Postu, który rozpoczniemy w najbliższą Środę Popielcową. **Zaprasza nas do zastanowienia się nad naszym ogrodem życia duchowego.** Pewnie niebawem rozpoczną się porządki w naszych przydomowych ogródkach (balkonach), skwerach i na działkach. Wcześniej jednak czeka porządkowanie najważniejszego ogrodu życia – duszy. Chrystus przez 40-dni liturgicznych dni, nabożeństw pasyjnych, pogłębionej modlitwy bez pośpiechu, będzie nas prosił, abyśmy codziennie otwierali Mu drzwi naszego serca. Będziemy usuwać przeszkody dotarcia do naszych *zarośniętych drzwi*, którymi są m.in. brak czasu, lenistwo, niegodność, wstyd, a także podejrzliwość wobec Boga i Jego Kościoła, chwast dziś może szczególnie zasłaniający kołaczącego do naszych drzwi Boga.

On zaś, stojąc ze swoim światłem obiecuje, że „**jeśli kto posłyszysz mój głos i drzwi otworzy, wejdę do niego i będę z nim wieszerał, a on ze Mną**” (Ap 3,20). Jest to wieszera wzajemnego przebywania, odkrywania oczyma Boga siebie, otaczających nas ludzi i świata stworzonego. Z pewnością będzie to wymagać od nas otwarcia się. Uchylenia drzwi Komuś, kto uporządkuje nasze myślenie, aby odnowić je i ułożyć w postawę człowieka kontemplacji. Takiego co przekonuje się, że istota szczęśliwego życia „nie tkwi w żadnym stworzeniu (choćby było bardzo użytecznym, jak nauka, technika czy sztuka), ale znajduje się w samym Bogu” (KKK 1723).

Drodzy Czytelnicy warto odważyć się na taki krok, aby dotknąć istoty swojego prawdziwego ja. Z człowiekiem bowiem jest trochę tak, jak ze świecą, której „istotą... nie jest wosk, choć zostawia on ślady, ale światło” (Antoine de Saint-Exupery).

Chryście Panie,
światłości wschodząca z wysoka,
Ty jesteś początkiem przyszłego
zmartwychwstania- wspieraj nas,
abyśmy nie trwali w mrokach śmierci,
lecz postępowali za Tobą
w światłości życia!

*Bogu Was polecam i pozdrawiam
Ksiądz prob. Antoni Klupczyński*

W Wielkim Poście zapraszamy:

Rekolekcje wielkopostne

Od 4. Niedzieli Wielkiego Postu -
od 27 do 29 marca br.

Msza św. z nauką o godz. 9.00 i 18.00. Nauki rekolekcyjne wygłosi ksiądz Szymon Bajon, nasz były wikariusz. Zakończenie w środę 30 marca o godz. 18.00 łączyć się będzie z inicjatywą powstałą sześć lat temu pt. *Kościół stacyjny miasta Poznania* z intencją: *O dar wyniesienia do chwały ołtarzy doktor Wandy Błęńskiej* (o 17.30 adoracja i okazja do spowiedzi św., po Mszy św. Droga Krzyżowa).

Gorzkie Żale

W każdą niedzielę Wielkiego Postu o godz. 17.00 z kazaniem pasyjnym, które wygłosi ksiądz dr Jacek Zjawin, prodziekan WTUAM.

Droga Krzyżowa

W każdy piątek o 15.00 i po Mszy św. wieczornej o 18.00.

Poznańska Droga Krzyżowa

Czwartek, 3 marca br. godz. 18.30 zostanie odprawiona w naszym mieście tradycyjna Droga Krzyżowa. **Rozpocznie się Mszą św. w poznańskiej katedrze o godz. 18.00** i przejdzie – z powodu prac remontowych w centrum miasta – poznańskim Ostrowem Tumskim, ul. Panny Marii, ul. Posadzego, ul. Dziekańską i mostem Biskupa Jordana do kościoła pw. św. Małgorzaty na poznańskiej Śródce.

Spowiedź św.

Od pn. do piątku pół godziny przed Mszą św. o 8.00 i 18.00; na prośbę po Mszy św. W pierwszy piątek miesiąca od 15.00 do 18.00.

Kościół naszym domem!

Nasze remonty

Kilka słów o naszym gospodarstwie, któremu imię parafia i sprawy remontowe z nią związane. Najpierw zajrzyjmy do roku minionego 2021. W czasie spotkań kolędowych, w których uczestniczyło 121 rodzin wraz z odwiedzinami indywidualnymi (w parafii jest aktualnie może ok. 700 rodzin, zaangażowanych o wiele mniej), przedstawiałem nasze działania remontowe i inwestycje. Powtórzę je w kolejności wykonania: ogrodzenie od strony parkingu, balkon probostwa od strony ul. św. Marcin, utwardzenie terenu przy dzwonnicy, nasadzenie roślin wraz nawodnieniem, zakup rusztowania, remont grotty M.B. z Lourdes (naprawa dachu i odmalowanie), remont dachu i odmalowanie budynku gospodarczego, tablice informacyjne w ogrodzeniu od strony ul. św. Marcin, renowacja figur bożonarodzeniowych, zakup nożyc i dmuchawy do ogrodu, zakup nagrzewnic do zakrystii, w kościele: aranżacja ściany, nowa kopia Matki Bożej Częstochowskiej, renowacja krucyfiks i nowy krzyż, figura w brązie św. Józefa, zainstalowanie nagłośnienia i oświetlenie ambony oraz jej oczyszczenie.

Wymieniłem te najważniejsze wykonane prace. Bogu dziękuję i wszystkim, którzy aktywnie angażują się w utrzymanie naszego wspólnego domu. Informuję również, że wszystkie zobowiązania związane z utrzymaniem parafii są na bieżąco regulowane, również dzięki najemcom, spłacamy sukcesywnie zaciągniętą pożyczkę na przystosowanie budynku katechetycznego pod wynajęcie. Nadmienię, że relatywnie rachunek za wodę jest jednym z kosztowniejszych. Parafia zobowiązana jest, poza wodą zużytą i ściekami, opłacać za tzw. deszczówkę, którą oblicza się od powierzchni utwardzonych i dachów. I tak miesięcznie wynosi ta opłata 689 zł, czyli rocznie: 8 268.00 zł.

Co nas czeka w roku 2022? Przede wszystkim renowacja i konserwacja trzech witraży w prezbiterium kościoła. To będzie największe nasze zadanie na ten rok. Witraże przedstawiają sceny z życia naszego patrona św. Marcina i Męki Pańskiej. Są one dziełem Jana Piaseckiego z 1960 r. Mają więc ponad 60 lat. Ząb czasu sprawił, że jest wiele uszkodzeń, są mocno zabrudzone, co można zaobserwować na zdjęciach. Przyszedł czas na ich remont. Jest to ich pierwszy remont. Otrzymaliśmy zgodę konserwatora miejskiego na prace i dodatkowo na założenie drugiej ramy ochronnej z oknem.

Przyczyni się to do lepszej ochrony witraży i spowoduje izolację termiczną, a także akustyczną. Koszt całości wyniesie ok. 200 000.00 zł. Złożyliśmy wnioski o dotację do odpowiednich urzędów. Czekamy na ich rozstrzygnięcie.

Niewielka dziś wspólnota śródmiejskiej parafii sama nie zaradzi potrzebom świątyni. Dlatego prosimy Boga o wsparcie przez wielkodusznych ofiarodawców:

Parafia rz. kat. św. Marcina w Poznaniu
19 1240 1747 1111 0010 7471 4381
z dopiskiem „Witraże”

Możliwość odliczenia od podatku dochodowego z dopiskiem „darowizna na cele kultu religijnego.

Pozostajemy w modlitewnym dziękczynieniu za każdą ofiarę pieniężną.

*Ksiądz prob. Antoni Kluczyński
z Radą Parafialną i Ekonomiczną*

Apel do byłych i nowych Parafian!

Prosimy Parafian, którzy wyprowadzili się z terenu parafii o zgłoszenie tego faktu w naszej i nowej parafii; jak również tych Parafian, którzy wprowadzili się na teren parafii św. Marcina. Pozwoli to uporządkować ewidencję, co łączy się również z umożliwieniem wydawania odpowiednich zaświadczeń.

Najlepszy prezent dla dzieci

Wychowanie w ujęciu biblijnym podkreśla przede wszystkim rolę rodziny i rodziców w formowaniu przez kształtowanie charakteru i nauczanie. Obowiązek opieki i wychowania spoczywa przede wszystkim na ojcu i matce, czego potwierdzenie odnajdujemy w wielu tekstach biblijnych, np. „Synu mój, słuchaj napomnień ojca i nie odrzucaj nauk swej matki” (Prz 1,8; por. Prz 6,20). W Biblii znajdujemy wskazówkę, że w pierwszych trzech latach życia wychowanie jest prawie w całości zależne od matki. W tym czasie ma nastąpić odstawienie dziecka od piersi (2 Mch 7,27; 1 Sam 1,22). Chłopiec przechodził pod opiekę ojca, a córkę nadal zajmowała się matka, na której spoczywała główna odpowiedzialność za wychowanie córek, o czym może świadczyć zachowane przysłowie, mówiące o bliskim podobieństwie charakterologicznym matki i córki: „Jaka matka, taka córka” (Ez 16,44).

Celem zabiegów wychowawczych rodziców jest nauczanie dziecka mądrości, mądrości w rozumieniu biblijnym.

Mądrość w swoim znaczeniu pierwotnym miała sens bardzo ogólny i oznaczała wszelkiego rodzaju umiejętności (zawodowe, techniczne), oraz uzdolnienia wszelkiego rodzaju (w zakresie budownictwa, żeglarstwa, sztuki wojennej). Pojęcie to jednak z czasem wzbogaciło się i przeszło do określania umiejętności dotyczących całej dziedziny życia społecznego i politycznego.

Biblijne wychowanie zmierza do ukształtowania w człowieku roztropności, wszelkiej potrzebnej umiejętności i pobożności (1 Tm 6,6; 2 Tm 3,17), czego nie można dokonać bez wprowadzenia sankcji za niepodporządkowanie się normom prawnym, czyli kary. Brak kar byłby brakiem miłości i odpowiedzialności wobec dziecka i jego przyszłości oraz wobec społeczności: „Kto oszczędza różgi, nienawidzi syna, ale kto go miłuje, nie unika karcenia go” (Prz 13,24).

Karcenie (udzielanie napomnień) i karanie nie powinno wypływać z braku opanowania emocji lub złości, nie powinno być odwetem na dziecku, ale powinno być powodowane troską, by dziecko wyrosło na dobrego i mądrego człowieka.

Wychowanie jest sztuką, którą nie zawsze daje się w pełni zrealizować. Znajdujemy w Biblii przykłady braków w wychowaniu nawet u synów szanowanych rodów: Helego (1 Sm 2,12-13), Samuela (1 Sm 8,1-5) czy króla Dawida (1 Krl 1,6). Z tego też względu, mimo że dzieci są traktowane jako błogosławieństwo (Rdz 1,27-28), księgi Starego Testamentu nie nawołują do posiadania bardzo licznego potomstwa, którego by się nie umiało lub nie chciało dobrze wychować: „Nie pragnij wielkiej liczby dzieci, jeśli by miały być przewrotne, ani nie chwal się synami bezbożnymi. I chociażby byli liczni, nie ciesz się, jeśli nie mają oni bojaźni Pańskiej. Więcej bowiem może znaczyć jeden niż tysiąc i lepiej umrzeć bezdzietnym, niż mieć dzieci bezbożne” (Syr 16,1-3).

Najważniejszym elementem wychowania rodzinnego w Biblii jest wychowanie religijne, którego celem jest wpojenie dzieciom Bożych przykazań (Pwt 6,7), zapamiętanie historii relacji Boga i narodu, przekazanie tradycji ze szczególnym naciskiem na sens święta Paschy: „W tym dniu będziesz opowiadał synowi swemu: Dzieje się tak ze względu na to, co uczynił Pan dla mnie w czasie wyjścia z Egiptu” (Wj 13,8). Paschalne spotkanie z dziećmi przybrało postać ustrukturalizowaną, tak zwanej hagady 241 (katechezy-pouczenia), i stało się ważną okazją pielęgnowania tradycji narodowej i religijnej.

Warto zaznaczyć, że nie ma w Biblii miejsca, które obligowałoby rodziców do majątkowego zaopatrzenia swoich dzieci. Uposażeniem, które dziecko zabierało ze sobą w dorosłe życie jako dar od rodziców, było dobre wychowanie.

Grzegorz Krawiec

„Bądźcie miłosierni, jak Ojciec wasz jest miłosierny” (Łk 6, 36) trwając na drodze miłosierdzia przy tych, którzy cierpią

„Bądźcie miłosierni, jak Ojciec wasz jest miłosierny” (Łk 6, 36) trwając na drodze miłosierdzia przy tych, którzy cierpią to hasło pod którym obchodzony był w tym roku XXX Światowy Dzień Chorego – w święto Matki Bożej z Lourdes. Fragmenty orędzia Ojca Świętego Franciszka:

„(...) Drodzy pracownicy opieki zdrowotnej, wasza służba chorym, pełniona z miłością i kompetencją, wykracza poza granice zawodu, **aby stać się misją**. Wasze ręce dotykające cierpiącego ciała Chrystusa mogą być znakiem miłosiernych rąk Ojca. Bądźcie świadomi wielkiej

godności waszego zawodu, a także odpowiedzialności, jaka się z nim wiąże.

(...) pragnę przypomnieć, że bliskość wobec chorych i ich duszpasterstwo nie jest zadaniem tylko niektórych duszpasterzy specjalnie przygotowanych; odwiedzanie chorych jest zaproszeniem skierowanym przez Chrystusa do wszystkich Jego uczniów. Ile osób chorych i starszych mieszka w domach i czeka na wizytę! **Posługa pocieszania jest zadaniem każdego ochrzczonego, który pamięta o słowach Jezusa: „Byłem chory, a odwiedziliście Mnie” (Mt 25, 36).”**

ASZ

Spotkania ze świętymi - Św. Agata

5 lutego Kościół obchodzi liturgiczne wspomnienie św. Agaty, dziewicy i męczennicy. Urodziła się w Katanii na Sycylii ok. 235 roku, w rodzinie arystokrackiej. Wyróżniała się nie tylko majątkiem i wykształceniem, ale przede wszystkim niebywałą urodą i wewnętrznym pięknem, harmonią. Po przyjęciu sakramentu Chrztu świętego postanowiła poświęcić swoje życie Chrystusowi, składając śluby dziewictwa. Całą duszą i ciałem pragnęła należeć wyłącznie do Chrystusa, pragnąc, by jedynie Chrystus był jej Oblubieńcem. Czystości serca broniła do końca, nie lękając się brutalnych tortur, mężnie zdobywając palmę męczeństwa. Jej wyjątkowe piękno zwróciło uwagę namiestnika Sycylii, Kwincjana, który poprosił Agatę o rękę. Jednakże odrzuciwszy przez Agatę tę propozycji, została oddana do domu rozpusty, gdzie z Bożą pomocą ustrzegła swojej niewinności i wierności Chrystusowi. Następnie kazano jej wyrzec się wiary. Kwincjan widząc jej odwagę w wyznawaniu wiary wydał ją na straszne męki, mianowicie rozszarpano i obcięto jej piersi, a następnie wrzucono na rozżarzone węgle, gdzie 5 lutego 251 r. oddała ducha Bogu, ponosząc śmierć męczeńską. Św. Agata jest patronką Sycylii, miasta Katanii oraz ludwisarzy. Jest wzywana przez kobiety karmiące oraz w chorobach piersi.

Św. Agata jest dla mnie wzorem odwagi w wyznawaniu wiary, jak również w obronie wielkich wartości: czystości i wierności Chrystusowi. Czystość uczy nas dyscypliny serca, języka, oczu i wszystkich zmysłów. Otrzymana na chrzcie świętym godność dziecka Bożego wszystkich nas wierzących w Chrystusa zobowiązuje do szacunku wobec swojego ciała. Nie możemy myśleć o zbawieniu, lekceważąc to, co jest związane z ciałem. Św. Paweł przypomina nam wierzącym: „Czyż nie wiecie, że ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, który w was jest, a którego macie od Boga, i że już nie należycie do samych siebie? Za [wielką] bowiem cenę zostaliście nabyci. Chwalcie więc Boga w waszym ciele!” (1 Kor 6, 19-20).

Świadectwo życia św. Agaty pokazuje nam, iż nic nie jest w stanie odwieść od wiary w Chrystusa. Podążajmy ku prawdziwemu Dobru, którym jest Miłość - Bóg. Prośmy

Św. Agata, mal. Bergognone (1510)

w osobistych modlitwach o wstawiennictwo św. Agaty, aby wyprosiła nam Boże miłosierdzie przez swoje męczeństwo i ofiarowane Panu Bogu życie w czystości.

Modlitwa do św. Agaty

Wszechmogący Boże,
Ty w osobie świętej Agaty,
dziewicy i męczennicy,
dałeś nam wzór miłowania Ciebie
całym sercem;
spraw abyśmy mogli się cieszyć jej
wstawiennictwem
i swoją pracą wielbić Ciebie,
a bliźnim naszym przynosić zdrowie i radość.
Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Monika Jasińska

Modlitwa

Panie i Ojczy rodzaju ludzkiego,
który stworzyłeś wszystkie istoty ludzkie
z równą godnością,
zaszczep w nasze serca ducha braterstwa.
Natchnij nas marzeniem nowego spotkania,
dialogu, sprawiedliwości i pokoju.
Pobudź nas do tworzenia zdrowszych
społeczeństw i bardziej godnego świata,
bez głodu, bez ubóstwa, bez przemocy,
bez wojen, także w klasztorze. Amen.

(z homilii Abp. St. Gądeckiego
z dnia 2 II 2022)

Słuchanie uchem serca

Oreǳie Ojca Świętego Franciszka na Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu

Oreǳie Ojca Świętego Franciszka na Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu jest tradycyjnie publikowane we wspomnienie św. Franciszka Salezego, patrona pisarzy 24 stycznia.

W Oreǳiu na rok 2022 Ojciec Święty przypomniał: *W ubiegłym roku podjęliśmy refleksję nad potrzebą „pójścia i zobaczenia”, aby odkryć rzeczywistość i moc ją opowiedzieć, wychodząc od doświadczenia wydarzeń i spotkań z ludźmi. Podążając po tej linii, chciałbym teraz zwrócić uwagę na inny czasownik, „słuchać”, który ma decydujące znaczenie w gramatyce komunikacji i jest warunkiem prawdziwego dialogu.*

„W rzeczywistości, tracimy zdolność słuchania tych, którzy stają przed nami, zarówno w normalnych codziennych relacjach, jak i w debatach na temat najważniejszych kwestii życia obywatelskiego. Jednocześnie słuchanie zyskuje na znaczeniu poprzez nowy, ważny rozwój na polu komunikacyjnym i informacyjnym, dzięki różnym ofertom podcastów i czatów audio, potwierdzając, że pozostaje ono niezbędne w komunikacji międzyludzkiej.

Pewien wybitny lekarz, przyzwyczajony do leczenia ran duszy, został zapytany, co jest największą potrzebą człowieka. Odpowiedział: „Bezgraniczne pragnienie bycia wysłuchanym”. Pragnienie, które często pozostaje ukryte, ale stanowi wyzwanie dla każdego, kto jest powołany do bycia wychowawcą lub formatorem, albo spełnia jakąkolwiek rolę komunikującego się: rodzice i nauczyciele, pasterze i kapelani, pracownicy informacji i ci, którzy pełnią służbę społeczną lub polityczną.

Słuchanie uchem serca

Z kart Biblii dowiadujemy się, że słuchanie nie oznacza jedynie percepcji akustycznej, ale jest zasadniczo związane z relacją dialogu między Bogiem a ludzkością. «Shema' Israel – Słuchaj, Izraelu» (Pwt 6, 4), wstęp do pierwszego przykazania Tory jest nieustannie powtarzany w Biblii do tego stopnia, że św. Paweł stwierdzi, iż «wiara rodzi się ze słuchania» (Rz 10, 17). Inicjatywa należy bowiem do Boga, który mówi do nas, a my odpowiadamy słuchając Go; a nawet to słuchanie pochodzi przeciw z Jego łaski, jak to się dzieje w przypadku noworodka, który reaguje na spojrzenie i głos mamy oraz taty. Wśród pięciu zmysłów tym uprzywilejowanym przez Boga wydaje się być słuch, może dlatego, że jest on mniej inwazyjny,

bardziej dyskretny niż wzrok, a zatem pozostawia człowiekowi większą wolność. (...)

Człowiek, przeciwnie, ma tendencję do uciekania od relacji, do odwracania się plecami i „zamykania uszu”, aby nie musieć słuchać. Odmowa słuchania często przeradza się w agresję wobec drugiego, jak to miało miejsce w przypadku słuchaczy diakona Szczepana, którzy zatykając sobie uszy, wszyscy naraz zwrócili się przeciwko niemu (por. Dz 7, 57). (...)

Dlatego Jezus wzywa swoich uczniów do sprawdzenia jakości ich słuchania. „**Uważajcie więc, jak słuchacie**” (Łk 8, 18): tak upomina ich po opowiedzeniu przypowieści o siewcy, sugerując, że nie wystarczy słuchać, trzeba robić to dobrze. Tylko ci, którzy przyjmują Słowo sercem „szlachetnym i dobrym” i wiernie je zachowują, przynoszą owoce życia i zbawienia (por. Łk 8, 15). Jedynie zwracając uwagę na to, kogo słuchamy, czego i jak słuchamy, możemy wzrastać w sztuce komunikacji, której centrum nie jest teoria czy technika, ale «zdolność serca, która umożliwi bliskość» (Adhortacja apostołska *Evangelii gaudium*, 171).

Wszyscy mamy uszy, ale często nawet ci, którzy mają doskonały słuch, nie są w stanie usłyszeć drugiego człowieka. W rzeczywistości istnieje wewnętrzna głuchota, gorsza od fizycznej. Słuchanie – w istocie – nie dotyczy tylko zmysłu słuchu, ale całej osoby. Prawdziwym miejscem słuchania jest serce. **Król Salomon**, choć bardzo młody, okazał się mądry, bo poprosił Pana, aby dał mu «**serce, które słucha**» (1 Krl 3, 9). **Św. Augustyn** zapraszał do słuchania sercem (*corde audire*), aby przyjmować słowa uszami nie zewnętrznie, ale duchowo w sercach: «**Nie miejcie serca w uszach, ale uszy w sercu**». **Franciszek z Asyżu** napominał swoich braci, aby «**nachylić ucho serca**». (...)

Słuchanie jako warunek dobrej komunikacji

Jest pewien sposób wykorzystania słuchu, który nie jest prawdziwym słuchaniem, ale jego przeciwieństwem: podsłuchiowaniem. W rzeczywistości wszechobecną pokusą, która dziś, w dobie sieci społecznościowych, wydaje się być jeszcze bardziej narzucająca, jest pokusa podsłuchiwania i śledzenia, wykorzystywania innych dla własnych korzyści. Przeciwnie, **tym, co czyni komunikację dobrą i w pełni ludzką, jest właśnie słuchanie osoby, która stoi przed nami, twarzą w twarz**, słuchanie drugiego, do którego zbliżamy się z lojalną, ufą i szczerą otwartością.

Brak umiejętności słuchania, którego tak często doświadczamy w życiu codziennym, jest

niestety widoczny również w życiu publicznym, gdzie zamiast słuchać siebie nawzajem, często mówi się do siebie. Jest to przejaw tego, że zamiast szukać prawdy i dobra, szukamy konsensusu; zamiast słuchać, zwracamy uwagę na słuchalność. **Z kolei dobra komunikacja nie stara się zaimponować publiczności ciętą odpowiedzią lub wrażeniem, które dążą do ośmieszenia rozmówcy, ale zwraca uwagę na racje drugiej strony i stara się uchwycić złożoność rzeczywistości.** To smutne, gdy nawet w Kościele tworzą się ideologiczne sojusze, a słuchanie zanika i ustępuje miejsca jałowemu sporom.

W rzeczywistości, w wielu dialogach w ogóle się nie porozumiewamy. Po prostu czekamy, aż drugi skończy mówić, aby narzucić swój punkt widzenia. W takich sytuacjach, jak zauważa filozof Abraham Kaplan, dialog staje się *duologiem*, monologiem w dwóch głosach. W prawdziwej komunikacji, z drugiej strony, zarówno „ja” jak i „ty” są „wychodzące”, docierają do siebie nawzajem.

Słuchanie jest więc pierwszym nieodzownym składnikiem dialogu i dobrej komunikacji. Nie można komunikować się, jeśli najpierw się nie słucha, a bez umiejętności słuchania nie ma dobrego dziennikarstwa. Aby dostarczać rzetelnych, wyważonych i kompletnych informacji, trzeba słuchać przez długi czas. Aby zrelacjonować wydarzenie lub opisać rzeczywistość w *reportażu*, trzeba umieć słuchać, być gotowym także do zmiany zdania i modyfikacji własnych początkowych założeń. (...)

Słuchać się w Kościele

Również w Kościele istnieje wielka potrzeba słuchania i wsłuchiwanie się. Jest to najcenniejszy i najbardziej odradzający dar, jaki możemy sobie nawzajem ofiarować. My, chrześcijanie, zapominamy, że posługa słuchania została nam powierzona przez Tego, który jest słuchaczem *par excellence* [najwyższy] i do uczestnictwa, w którego dziele jesteśmy powołani. **«Powinniśmy słuchać poprzez ucho Boga, jeśli chcemy móc przemówić poprzez Jego Słowo».** Dlatego

protestancki teolog Dietrich Bonhoeffer przypomina nam, że pierwsza służba, jaką jesteśmy winni innym w komunii, polega na słuchaniu ich. Kto nie wie, jak słuchać swojego brata, wkrótce nie będzie już w stanie słuchać Boga.

W działalności duszpasterskiej najważniejszym dziełem jest „apostolat ucha”. Słuchanie przed mówieniem, jak napomina apostoł Jakub: «Niech każdy będzie chętny do słuchania, nieskory do mówienia» (1, 19). Udzielić bezinteresownie trochę swojego czasu, aby słuchać ludzi, jest pierwszym aktem miłości.

Właśnie rozpoczął się proces synodalny. Módlmy się, aby była to wielka okazja do słuchania siebie nawzajem. Komunia bowiem nie jest wynikiem strategii i programów, ale buduje się we wzajemnym słuchaniu się braci i siostr. Tak jak w chórze, jedność nie wymaga jednolitości, monotonii, ale wielości i różnorodności głosów, polifonii. Jednocześnie każdy głos w chórze śpiewa wsłuchując się w inne głosy i w odniesieniu do harmonii całości. Ta harmonia jest pomyślana przez kompozytora, ale jej realizacja zależy od symfonii wszystkich oraz pojedynczych głosów.

Ze świadomością, że uczestniczymy w komunii, która nas poprzedza i obejmuje, możemy na nowo odkryć Kościół symfoniczny, w którym każda osoba może śpiewać swoim własnym głosem, przyjmując jako dar głos innych, aby ukazać harmonię całości, którą tworzy Duch Święty.

Zachęcam do zapoznania się z całym tekstem *56. Orędzia na Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu na rok 2022*. Warto wielokrotnie w ciągu roku powracać do tych przemyśleń i wskazówek Orędzia Ojca Świętego Franciszka, ważnych nie tylko dla dziennikarzy, ale dla każdego z nas, w komunikacji: w rodzinie, w społeczeństwie, w każdej wspólnotce.

ASZ

Źródło: vaticannews / BP KEP

Modlitwa przed wejściem do Internetu i na katolickie forum online

Wszchemocny i wieczny Boże, który stworzyłeś nas na Twoje podobieństwo i poleciłeś nam szukać, przede wszystkim tego, **co dobre, prawdziwe i piękne.** Szczególnie w Boskiej osobie Twojego Jednorodzonego Syna, Pana naszego Jezusa Chrystusa, pomóż nam, błagamy Ciebie, przez wstawiennictwo św. Izydora, Biskupa i Doktora, abyśmy podczas naszych wędrówek w Internecie kierowali nasze ręce i oczy tylko na to, co podoba się Tobie i traktowali z miłością i cierpliwością wszystkie te osoby, które spotkamy przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Święty Izydorze, módl się za nami!

Św. Izydor - Biskup Sewilli, wybitny naukowiec i autor niezliczonych dzieł. Jego niezwykle dorobek naukowy stał się powodem, dla którego w 1997 roku Papieska Rada do Spraw Środków Społecznego Przekazu ustanowiła św. Izydora z Sewilli patronem Internetu, Internautów, Informatyków i Programistów.

INFORMACJE

POPIELC

Msze św. w naszym kościele
8.00, 11.00, 16.30 i 18.00

Msze św. w naszym kościele

niedziele i święta:

8⁰⁰, 9³⁰, 11, 12³⁰ i 18⁰⁰

I niedziela miesiąca godz. 16⁰⁰ - w j. hiszpańskim
dni powszednie: 8⁰⁰, 18⁰⁰

Apel Jasnogórski przy Grocie

codziennie 21⁰⁰

Nabożeństwo do Św. Antoniego

wtorek 8³⁰

Nabożeństwo Maryjne

sobota 8³⁰

Nabożeństwo Maryjne Wynagradzające

pierwsza sobota miesiąca 8³⁰

Modlitwa Apostolstwa Dobrej Śmierci

pierwszy poniedziałek miesiąca
po Mszy św. o godz. 8⁰⁰

Żywy Różaniec

trzecia niedziela miesiąca po Mszy św. o godz. 8⁰⁰

Kancelaria parafialna

Poniedziałek i środa, 9⁰⁰ - 11⁰⁰, 16³⁰ - 17³⁰

I piątek miesiąca

Wystawienie Najświętszego Sakramentu

15⁰⁰ - 18⁰⁰

Koronka do Miłosierdzia Bożego
i adoracja w ciszy

Możliwość Sakramentu Pojednania

Eucharystyczny Ruch Młodych

sobota 10⁰⁰

Komentarz do Słowa Bożego na niedzielę

każda środa po Mszy św. o godz. 18⁰⁰

Al. Anon

poniedziałek 9⁰⁰-11⁰⁰

Ekipy Małżeńskie Notre Dame

spotkania ustalane z małżeństwami na bieżąco

Zakon Rycerzy Jana Pawła II

I piątek miesiąca Msza św. 18⁰⁰

OKŁADKA – obraz „Światłość świata”,
William Holmana Hunta

Jezus ma na sobie oznaki władzy. Metalową koronę oplata druga – cierniowa. Taka jest cena królowania. Jezus jest też najwyższym kapłanem. Drogocenna narzuta spięta jest kłmrami w postaci pectorału z dwunastoma kamieniami. Taki pectorał nosili arcykapłani Starego Testamentu. Do tradycji żydowskiej nawiązują też niektóre otwory w latarni – mają kształt gwiazdy Dawida. Latarnia rzuca wokoło tajemniczy blask. Dzięki grze światła podświadomie czujemy, że tylko przy Jezusie jest bezpiecznie i ciepło.

W lutym 2022 roku

Włączeni do wspólnoty przez sakrament chrztu zostali

1. Nadia Wiśniewska
2. Aniela Lubawy
3. Natan Rosicki

Słowo Przewodniczącego Zespołu KEP
ds. Apostolstwa Trzeźwości i Osób Uzależnionych
na 55. Tydzień Modlitw o Trzeźwość Narodu
27 II – 5 III 2022

„Pośłani w pokoju Chrystusa, budujmy trzeźwą i wolną Polskę” – to hasło, które w roku 2022 będzie nas inspirowało i mobilizowało do pracy w apostołstwie trzeźwości, a także w duszpasterstwie osób uzależnionych i ich współcierpiących rodzin. (...)

Podstawą budowania trzeźwości poszczególnych ludzi i całego Narodu jest trzeźwość każdego z nas. Trzeźwość to coś znacznie więcej niż abstynencja, czy jedynie rzadkie i minimalne spożywanie alkoholu. Podstawą trzeźwości rozumianej w pogłębiony sposób jest trzeźwy duch i trzeźwe myślenie, a zatem dojrzałość duchowa i mądrość. W praktyce taka dojrzałość i mądrość oznacza kierowanie się zasadą, że w każdej sytuacji i w każdej sprawie warto słuchać Boga bardziej niż ludzi i respektować wszystkie Jego przykazania. Trzeźwość to także pamiętanie o tym, że „Nie zabijaj!” jest piątym, a nie pierwszym przykazaniem. Nie szkodzi sobie na zdrowiu i nie zabija siebie na raty poprzez uzależnienia ten, kto stawia Boga na pierwszym miejscu, kto z szacunkiem się do Boga odnosi, kto umie mądrze świętować, bo na co dzień ofiarnie pracuje i kto szanuje swoich bliskich, poczynawszy od rodziców. W praktyce trzeźwe myślenie przejawia się poprzez świadomość tego, że nie istnieje łatwo osiągalne szczęście: bez Boga, bez pracy nad własnym charakterem, bez miłości i odpowiedzialności. Trzeźwość to nie tylko mądre, realistyczne myślenie. To także mądre postępowanie, czyli wierność Bogu i przyjętym przez daną osobę zobowiązaniom stanu. Owocem takiego uczciwego, szlachetnego i roztropnego postępowania jest to, że nie mamy pokusy, by uciekać w alkohol od prawdy o sobie, czy od bolesnych skutków popełnianych przez nas błędów, gdyż postępujemy szlachetnie. Pełnia trzeźwości w myśleniu i postępowaniu to trwanie w coraz dojrzszej miłości: ofiarnej i mądrej jednocześnie. (...)

Bp Tadeusz Bronakowski